

Pystyin näkemään pienimmätkin jutut

Olin sängyssä kun kuulin portin äänen. Terästin kuuloani. En kuullut muuta. Mutta portin kuulin. Yritin herättää Cliffin. Hän oli sammunut. Nousin ja menin ikkunan luo. Suuri kuu möllötti kaupunkia ympäröivien vuorten yllä. Valkoinen arpien peittävä kuu. Kuka tahansa ääliö pystyi kuvittelemaan sille naaman.

Oli niin valoisaa että näin pihalla kaiken – puutarhatuolit, pajun, tolppien väliin pingotetun pyykkinarun, petuniat, aidat, avoimen portin.

Mutten nähnyt kenenkään liikkuvan. Pelottavia varjoja ei ollut. Kuunvalossa pystyin näkemään pienimmätkin jutut, kuten pyykkipojat narulla.

Painoin käteni lasia vasten kuun peittääkseni. Katselin vielä hetken. Kuuntelin. Palasin sitten sänkyyn.

En saanut unta. Kieriskelin sängyssä. Mietin avointa porttia. Se oli kuin haaste.

Cliffin hengitystä oli kamala kuunnella. Suu oli ammollaan. Kädet retkottivat kalvakalla rinnalla. Hänen ruhonsa vei paljon tilaa minunkin sängynpuoliskoltani.

Tönnin ja töytäilin häntä. Hän vain huokaili.

Pysyttelin sängyssä vielä hetken, kunnes tuu-

masin ettei nukkumisesta tullut mitään. Nousin ja laitoin aamutossut jalkaan. Menin keittiöön. Keitin teetä ja istuin keittiön pöydän äärellä. Poltin yhden Cliffin filterittömistä.

Oli myöhä. En halunnut katsoa kelloa. Join teetä ja poltin toisen savukkeen. Jonkin ajan päästä päätin mennä ulos sulkemaan portin.

Otin aamutakkini.

Kuu valaisi kaiken – talot ja puut, pylväät ja sähkölinjat, koko maailman. Vilkaisin takapihalle ennen kuin astuin kuistille. Pieni tuulenvire iski vastaan. Se sai minut vyöttämään takkini.

Lähdin portille.

Pihamme Sam Lawtonin pihasta erottavilta aidoilta kuului ääntä. Katsoin sinne. Sam siellä nojasi aitaansa. Siellä oli kaksi aitaa mihin nojata. Hän nosti nyrkin suunsa eteen ja yskäisi kuivasti.

”Iltaa, Nancy”, Sam Lawton sanoi.

”Pelästyit minut, Sam. Mitä sinä täällä tähän aikaan kuhkit? Kuulitko jotain? Minä kuulin kun porttini avattiin”, sanoin.

”Minä en kuullut mitään. Enkä ole nähnytäkään mitään. Se saattoi olla tuuli”, hän sanoi.

Hän mäyssäsi jotain. Hän katsoi avointa porttia ja kohotti olkapäitään.

Kuu hopeoi hänen sojottavaa tukkaansa. Näin hänen pitkän nenänsä ja uurteet hänen isossa, surullisessa naamassaan.

”Mikset ole nukkumassa, Sam?” kysyin ja siirryin lähemmäs aitaa.

"Haluatko nähdä jotakin?" hän kysyi.

"Tulen sinne", sanoin.

Lähdin liikkeelle ja kuljin aidanviertä. Tuntui hassulta kävellä ulkona yöpaita ja aamutakki päällä. Ajattelin että minun pitäisi painaa tämä mieleeni, tämä tällainen ulkoilu.

Sam seisoi aitojen takana talonsa vierellä. Hänen pyjamanhousujensa lahkeet olivat korkealla vaaleanruskeiden kenkien yllä. Hänellä oli taskulamppu toisessa kädessä ja joku purkki toisessa.

Sam ja Cliff olivat olleet kaveruksia. Yhtenä iltana he olivat alkaneet juopotella. Oli tullut sanaharkkaa. Sen seurauksena Sam rakensi aitansa, ja sitten Cliff omansa.

Tämä tapahtui niihin aikoihin, kun Sam oli ensin menettänyt Millien, mennyt uusiin naimisiin, ja tullut taas isäksi. Tuo kaikki oli tapahtunut hujauksessa. Millie oli ollut hyvä ystäväni kuolemaansa saakka. Hän oli kuollessaan vain 45-vuotias. Sydän petti. Hän oli ollut ajamassa kotipihaan. Auto jatkoi matkaansa ja rysähti autokatoksen takaseinästä läpi.

"Katsohan tänne", Sam sanoi, nyki pyjamahousujaan ja asettui kyykkyy. Hänen taskulamppunsa valokeila osoitti maata.

Näin lieromaisia otuksia lojumassa pölyisessä maassa.

"Etanoita", hän sanoi, "annoin niille tujauksen tätä", hän jatkoi ja nosti purkkia joka näytti vetyperoksidilta. "Ne rynnäköivät", hän sanoi ja pureskeli suussaan mitä sitten ikinä pureskelikaan. Hän

käänsi päätään sivulle ja sylkäisi jotakin mikä saattoi olla purutupakkaa. ”Pitää taistella jotta ne eivät ota komentoa.” Hän käänsi valokeilan ruukkuun, joka oli täynnä niitä otuksia. ”Asetan syötin ja aina kun vain ehdin niin tulen tänne tämän kaman kanssa, paskiaisten juhlat ja rötöstelyt loppuvat. Vilkaisehan tänne”, hän sanoi.

Sam nousi. Hän otti minua kädestä ja kuljetti ruusupensaidensa luo. Hän näytti reikäiset lehdet.

”Etanoita. Niitä on täällä öisin vaikka kuinka. Asetan syötin. Säntään ulos ja nappaan ne. Etana on karsea luomus. Nakkaan ne tuohon ruukkuun”, hän sanoi ja näytti lampulla ruusupuskan alle.

Lentokone kulki yllämme. Ajattelin ihmisiä siellä istuinvöissään, jotkut lukivat, jotkut katsoivat ikkunoista maahan.

”Miten teillä menee, Sam?” kysyin.

”Ihan hyvin”, hän sanoi ja kohautti olkapäitään.

Hän jatkoi mäyssäämistä. Mitä sitten mäyssäsiikään. ”Mitä Cliffordille kuuluu?” hän kysäisi.

”Samaa kuin aina ennenkin”, vastasin.

”Katson aina välillä teidän suuntaanne ollessani täällä etanajahdissa. Toivoisin että olisin taas Cliffin kanssa väleissä. Katsopas tuonne”, hän sanoi ja vetäisi nopeasti henkeä. ”Tuolla on yksi. Näetkö sen? Tuossa valossa se näkyy.” Valokeila osoitti tomuun ruusupensaaseen lehvien alle. ”Katso”, Sam kehotti.

Kyyristyin kädet puuskassa tiiraamaan hänen näyttämänsä kohtaan. Otus pysähtyi ja käänteli päätään puolelta toiselle. Sam varisteli purnukastaan jauhetta sen päälle.

"Limanuljaskat", hän totesi.

Etana piehtaroi. Sitten se kipristyi ja suoristui.

Sam nappasi lelulapion, kaapaisi etanan siihen ja pudotti sen ruukkuun.

"Lopetin sitten", Sam sanoi, "oli pakko, olin ollut jo jonkin aikaa ihan turta. Meillä on se vielä talossa, mutten puuhaile sen kanssa enää paljoakaan."

Nyökkäsin. Hän tarkkaili ilmettäni.

"Minun pitää mennä", sanoin.

"Sen kun menet. Minä jatkan tätä. Ja kun saan hommat hoidettua menen minäkin sisälle", hän sanoi.

"Hyvää yötä, Sam", sanoin.

"Kuulehan", hän sanoi ja lopetti sen mässytyksen mitä ikinä sitten olikaan mässyttänyt. Hän työnsi sen kielellä alahuulensa alle. "Sano Cliffille terveisiä."

"Sanon toki", sanoin.

Sam sipaisi hopeaista tukkaansa ikään kuin olisi yrittänyt saada hiuksensa asettumaan lopullisesti aloilleen. Sitten hän vilkutti tuolla samalla sipaisu-kädellään.

Kylpyhuoneessa riisuin takin, viikkasin sen paikalleen. Kellotauluun vilkaisematta tarkastin että kellon kara oli ylhäällä. Menin sänkyyn. Vedin peiton ylleni, ja suljin silmät.

Silloin muistin etten ollut sulkenut porttia.

Avasin silmät ja makasin liikkumatta. Töytäisin Cliffiä. Hän köhähti. Hän nielaisi. Jokin jäyti hänen rinnassaan.

En tiedä. Jostain syystä se sai minut ajattelemaan otuksia joiden päälle Sam Lawton varisti jauhetta.

Hetken ajattelin maailmaa taloni ulkopuolella, ja sitten en enää ajatellut muuta kuin sitä että minun piti saada unen päästä kiinni.